

om hjelp, kan du ej swara nej; din hjelp
så wäl som hjertat ditt, jag stundlig
rönat har, jag kastar mig uti din famn
min hjälperike Far.

7. Och om än dröjes med din hjelp, så
gif mig stadigt hopp at tåligt wänta på
din hjelp, til dess den lyser upp, låt
anden din försäkra mig om hjälpen och
godt slut, så kan jag i din hjelp för-
nögd, af werlden wandra ut.

8. Du til min lefnads hjelp och stöd
war och min ålders staf, och drag ej hjälpen
ifrån mig, när jag sist Sommar af,
at du den hjelp du har begynt på mig
fullborda må och jag af din åtnjut.

na hjelp, får frönter för
dig stå.

S i f o r,

Den Första:

Min tanka nu är, O män- &
niska får ic.

Den Andra:

Til mina Själ O Herre
Du ic.

Den första sjunges som: Förblindade werld,
Den andra som: O Lissens Ljus wär Jesu Rår.

Den ena handlar om den nöd som träf-
far oss här i werlden; och den andra,
huru wi blifwa hulpne derifrån.

I.

Min tanka nu är, o menniska hjär,
at öppna en fäng som gifwer
tillsjånna orsakerna mång, at
mindre som större förändras och är in-
tet mera som förr.

2. Uck jämnar det är, at länge bo
här, bland smicker och fjäs, jag me-
nar på jorden det syndiga nås, Hwad
är denna werld? ett röfware näste i
synden besnård.

3. Uck ljufwaste ro hwar har du
ditt bo? jag ser wäl din ståt, men det
wil jag siunga emellan min gråt, när
järn blifwer gull, då blifwer ock werl-
den för mig glädjefull.

4. Si jämnar och gråt de följas nu
åt, hwar wiss det då hän ty mången
nu nödgas at pröfwa sin wän, dock
sannas det wist, i nöden är wännen
gemenlig bort mist.

5. Uck blytunga sorg at mångens
brödforg, är ledig och tom at barnen
ta betan ur sin Moders mun, och grå-
ta om mer des Fader med blödande
hjerta det ser.

6. Det händer ock så at många nu
få

få betjäna sig med, at upblanda brödet
med barken af träd; så lärer och ser at
tacka för brödet, när GUD oss det ger.

7. I fattig mans barn, Som acktas för
skarn, och wandren om bröd, tänk
HERRen i högden han ser eder nöd,
han hjälper er wist, fast I nu här li-
den på brödet stor brist.

8. När tiden war god, war bränwin
och mod, då skakades bord, och djeflar
upräknades i hwarje ord, med swor-
dom och gun, på frogar och Rjärlar
och i minsta by.

9. I swalg och i sus til dager war
ljus, I alt öfwerflöd hwem tänckte
då söka så wida sitt bröd? som män-
gen nu får med rinnande ögon af tår
uppå tår.

10. Från Kyrkan vå let til kortspel
och swet, en skön Sabbats sed, at djef-
wulen tjena til Solen går ned, stor
sat hwad wi gör sen wi ha sedt Kyr-
kan och öpnat des dör.

11. Hwad bry wi oss här hwad Prä-
sten oss lär, län örat dertil; men sedan
så ajöra wi såsom wi wiss, är det
Sabbats lag at Gira en timma hwar
otonde dag?

12. Betänk också wäl, o Kjäraste själ,
i hwad för en tid wi måste nu lefwa
jag

jag hisnar der wid, när jag tänker på
hur högmöd och fräckhet i flor män-
de stå.

13. Hwad högfärd och Präl, fast
Gud det ej tål, hwad ståt och hwad
prækt, utöfwas här icke och tages i
ack, det går hur det kan fast magen
är tommer skal kroppen bli' grann.

14. Nu lägges här ned förfä-
dernes sed, ej ackas nu mer vårt blag-
garn och walmar än stoftet och ler,
den präla wäl kan han skattas i werl-
den för stickelig man.

15. O gläfsande blod, Gud dämpa ditt
mod, som intet förstår, at jorden för-
smäktar, för synderna swår? hon plä-
gas af frost, af heta och wåta och
ropar för törst.

16. Så se wi nu här hwad orsaken
är til denna wår nöd, at många nu
sakna sitt dagliga bröd; Swår bästa råd
nedsalla för HERN och bedja om
nåd.

17. Håll Swermare håll, som haf-
wer gjort wäll på folk i ditt sus, som
twettade golfwet med öl i ditt rug, som
ifrades arg, Guds Gåfwor misbrukte
och lesde så karg.

18. Högfärdiga själ, af högfärd en
träl, lyft ögonen op och se dina synder
från

från tå up til topp, Kläd Högfärden
af, och spegla dig flitigt wid riggarens
graf.

19. Upmuntren hwar an, så gwin-
na som man, så stora som små, så un-
ga som gamla som detta förstå, at
ropa til Gud och röra hans hjerta med
Bönernas Ljud.

20. Wi fasta oss ner i stoftet och
ber, barmhertige Gud! ack hör nu af
nåde de menlösas Ljud och skona oss än,
om Sverige har inne rättfärdige fem.

21. Ack ryck dina barn ur djefwulens
garn och wisa din nåd; wi ha dig för-
tornat med vårt öfwerdåd; Men sätt
nåd för rätt, för Jesu skull hjelp oss
och oss ej förgåt!

22. Wi rope oss än, o Herre för-
lån, at tröta ej må, vårt bröd til at
äta och säd til at så, samt foder för
få, glöm aldrig den bönen när i böjen
knå.

23. Gud skona vårt land, för twedrägt
och brand, för miswärt och krig, för
smittosam sjukdom, wi ropa til dig: tag
bort hungers nöd och gif oss här efter
vårt dagliga bröd.

24. Vår Konung och Far, tag oss
i förswar, barmhertige Gud, bewara
din Smorda, lät tackas vårt Ljud,
vår

vår Drottning och Mor, låt lysa i Sverige som stjernan i Nord.

25. Vår Kron-Prins också jag ej glömma må, o Slavare Gud upfylle hans Ådror et hjelteligt mod, lyckfällg den dag han föddes i Norden til Sweas behag.

26. Dess likes också Riksprinsarna små, Prinsessorna med, Allsväldige Herre wid handen dem led; vår Konunga-Stol, stadfäste Du HERRe som Himmels Pol.

27. Rikets Råderne ståre i all deras värd, O Helige And, hjälp råda och styra vårt fadernesland, drif twedrækt på dörr at glädjen må grönskas i Swea som förr.

28. Så önsken med mig och hwar en för sig, med lofsång och bön, at det emot Himmels port gifwer dån, så så wi til swar förg intet för något jag är eder Far.

29. Jag önskat förut och nu til et slut at Himmels frögd må klinga i örön i Stjernornas högd, at hwar och en själ må samlas i glädjen så slutas all mål.

Den Andra:

Sweas Konung Dawid: 30de Psalm.

Ell minna Själ, o Herre du som är och wara skal, såg at du är min fä-

ra

ra hjälp från synd och olycks fall, när mot din hjälp min fiende högmödigt rovar hjälp, Så nalka dig til minna själ och såg jag är din hjälp.

2. Din hjälp, den gör at jag ej råds för hela werldens hot, din hjälp den gör mig oförsagd, skönt skall alt gå mig mot, din hjälp den är min fasta skjöld när jag i striden står, din hjälp den segrar och för mig när jag ur kampen går.

3. Du war min hjälp när som jag än uti det mörka låg, du war min hjälp när som jag först i denna werlden såg, du war min hjälp när som jag låg in til min Moders bröst, du har och sedan alltid wist Dig som min hjälp och tröst.

4. Min barndom kan för all din hjälp så glad berömma dig, min ungdom har utaf din hjälp än mer at glädja sig, med åldren har utaf din hjälp jag nu til ömnogt mått; din hjälp har stadigt stått mig bi tills jag grå håren fått.

5. Du som så ofta med din hjälp har skaffat mig mitt bröd, du som så ofta med din hjälp, har frälsat mig ur nöd, fast jag din hjälp ej wärdat som mig skyldigt hade bort; så låt dock at du äst min hjälp af nåder blifwa spordt.

6. Din hjälp har aldrig trutit än så tryter den och ej, när jag dig hjertlig ber om